

גברת אונאסיס

בחתונתה השנייה עם איליהספנות אריסטובול אונאסיס (ימין) — נראית ז'אקלין רצינית, קפואה — ואצילית.

מנה ששיכלה את בעלה וקיבלה בירושה את הוריו ואת משפחתו, יודעת זאת כי ברור: בימים כאלה נוצר קשר חזק הרבה יותר מן הקשר החי, בימי-אושר. היא שמרה, שנה תמימה, על אבל מוחי לט, לבשה שחורין, לא יצאה. רק אחרי-כך שבה ובלילה — בדיסקרטיות מרובה ובדרך כלל מחוץ ליבשת אמריקה. ברומא, אצל (המשך בעמוד 22)

ז'אקלין קנדי הפכה את הבית הלבן למוקד חיי הרוח והתרבות של ארצות-הבר. גדולי הנגנים, מרוביניסטיין ועד קאז זאלס, הוזמנו בחום לערוך קונצרטים בפני המלכות: ז'אקי, הנשיא, ואורחיהם. גם את עצם מראהו של הבית הלבן שינתה ז'אקי. היא עשתה רמונט עליו דיברו שבועונים הנשים כימעט שנה, גילתה אוצרות בלומים וניסתרם במחסני מישכך-הנשיאים של ארצות-הברית, גרמה לדיפלומטים המערב-אירופיים שפקדו את המקום להיאנח בהנאה, מרוב נחת.

אך חשוב מכל, היא השלימה את השכמתו האינטלקטואלית של ג'ון קנדי עצמו. היא גרמה לו ליהנות ממוסיקה סימפונית; מאופנה פאריסאית; מציוור אמריקאי מודרני; ומתענוגות המיטבח הצרפתי.

אולם חניכת הסורבון ואוניברסיטת וואשינגטון וחברת חוג הסילון הבינלאומי והנוצץ אינה סנובית: היא גם הראתה לקנדי שאדם אינו צריך להתבייש בטעמו, ושדה רומאנים של גיימס בונד — אותם עזר קנדי לפרטם בהערותו הידועה שהוא קורא את כולם מייד — אינם נופלים, בעניינם, מי ספרות אחרת.

כך הפך ג'ון קנדי לא רק לאהבת-חייה הדתית, כימעט של ז'אקלין הקאתולית, אלא גם למרכז עולמה הרוחני. היא השפיעה עליו ודרכו — על העולם. והוא מילא את עולמה, את שאיפותיה ואת אישיותה. עת קרס ג'ק על ברכי ז'אקי, בשלהי 1963, במכונית שהובילה את שניהם למסע ניצחון ברחובות דאלאס שבמדינת טקסאס. בלוויית אנשי השירות החשאי שסמרו עליה ועל ילדיה, סובבה ז'אקי כרוח רפאית. כשרידי חי של ימי גדולתה התרבותית של הנשיאות האמריקאית. בעוד ניגש סגנון-לש-עבר של בעלה, לינדון ג'ונסון, להרוס את כל אשר ביה ג'ון קנדי, להכריז את אישיותה במלחמה ולהפוך את הכית הלבן רחוקה למסכה גדולה וחסרת רוח-תרבות, יכלו ה-אמריקאים לראות את תצלומיה של ז'אקי, מעל עמודי-העיתונים או על מסך הטלוויזיה ולהגיד: „כו, אבל היו לנו גם כאלה.“ מותו של ג'ון קנדי כשר את גורלה בי-שרשרת-פלדה אל שושלת-קנדי. כל אל-

גברת קנדי

בחתונתה הראשונה עם ג'ון קנדי, נראית ז'אקלין זוהרת ושמה חתה ג'ון שימש אז כסנאטור וז'אקלין היתה עיתונאית צעירה.

משפחה בה הפכו עסקיה הפוליטיים של ארצות-הברית לנושא של החלטה משפחתית, עוד בטרם הועברו להכרעה במוסדות הממשלתיים והצבאיים הרשמיים. ולתוך שבט זה, לתוך מה שכונה „המאפייה האירית של בני קנדי“, נפלה ז'אקלין בובייה, בת למשפחה מיוחסת מפילדלפיה, בעלת תרבות צרפתית. ז'אקלין התאימה עצמה, בתחילה, למשפחה בעלה הצעיר והיפהפה, אותו העריצה. אבל אט-אט גברה השפעתה על השפעת ה-אחים וביחוד על השפעת האב קנדי המודרן; ומאחר וג'ון קנדי היה, בין כה וכה, החוק והבולט שבבני-החבורה, היה מקומה המיועד של ז'אקלין — מקומה של קיסרית משפחתית, נוסף על תפקידה כגברת הראי שונה של ארצות-הברית.

ב חוש השישי האופייני לה, לא ניצתה ז'אקלין את כוחה כדי להשפיע על ענייני פוליטיקה וצבא, בהם הבינה את חולשתה. היא ניגשה למלאכת שינוי שינוי של גישתם התרבותית והאנושית של בעלה — ושל ארצות-הברית כולה.

רידה את העם האמריקאי, גרמה אף לאסטי רונאוטים הסובבים את כדור-הארץ בחללית אפולו להודיע בהפתעה, עת שודרה אליהם באופן בהול — יש להבין, קודם כל, שתי עובדות יסודיות:

● ז'אקלין קנדי עייפה; ● ז'אקי החליטה, זמן קצר לאחר הרצח חו של גיטה האהוב, המועמד לנשיאות ארצות-הברית רוברט קנדי, שעליה לנתק, אחת ולתמיד, את החוט הקושר את חייה ואת חיי ילדיה — ג'ון-ג'ון בן השבע ו-קארולין בת ה-11 — לגורלה הטראגי של שושלת-קנדי.

כי כאשר נישאה העיתונאית הצעירה ז'אקלין קנדי לסנאטור הצעיר ולקצין הנחתים המשוחרר ג'ון קנדי, היא לא רק נישאה לאיש — אלא אף לשבט, למעצמה, בקיצור — למשפחת-קנדי כולה.

היתה זו משפחה שנהגה לסעוד יחידו, אחים, אחיות והאב הכלי-כול, מדי יום ב-יומו; משפחה בה נקבעו החלטות הנוגעות למיליוני הולארים הנמצאים בבעלות וב-פיקוח חבריה — עלידי כולם במשותף;

מיסך עשן? ז'אקלין עם אחד ה- מחזורים אשר השתו- נאים ייחסו לה: התאציל הבריטי לורד הרלד.